

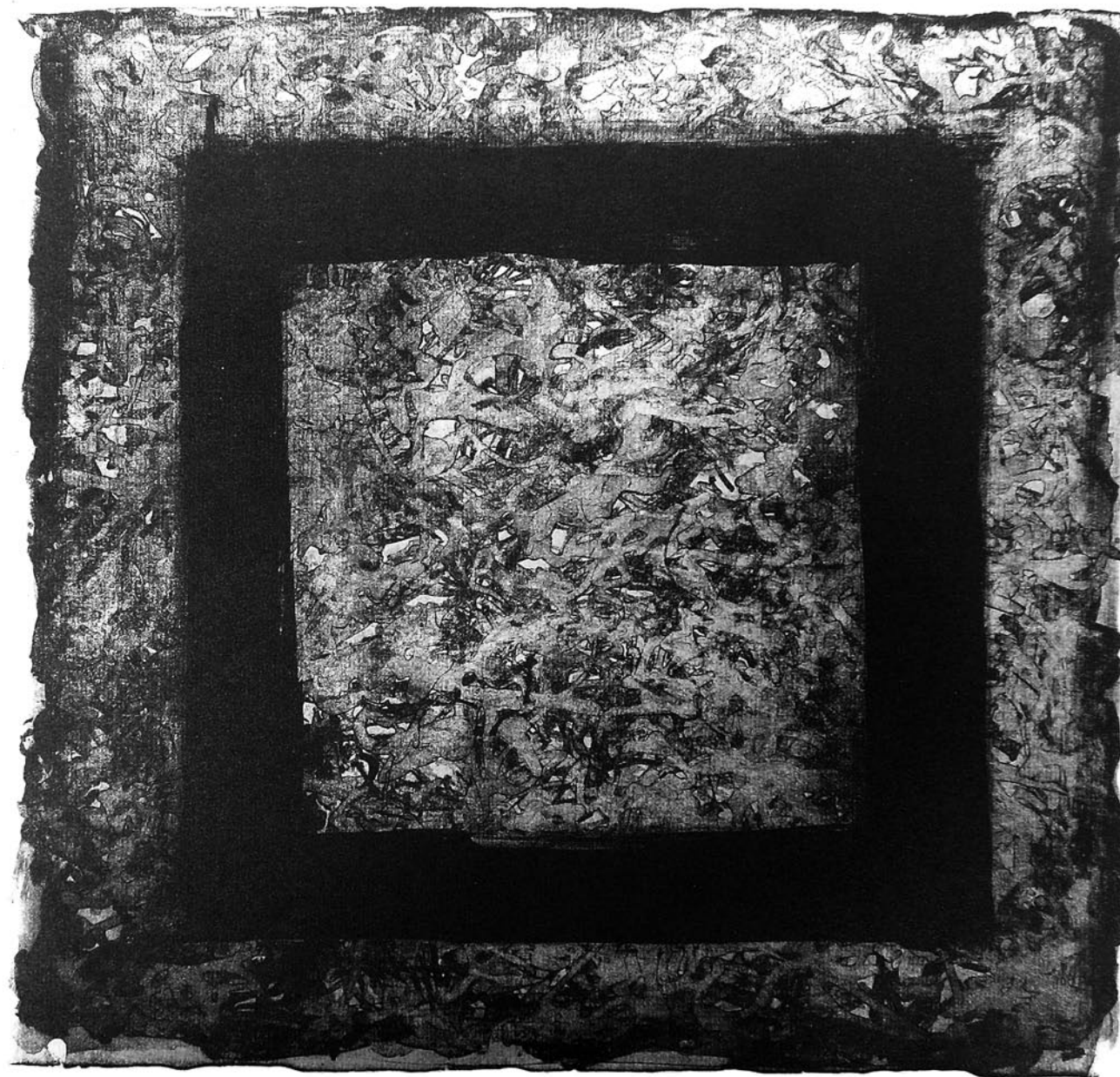
Gerevich András

Napolaj

Kifekszem napozni:
 éget a homok,
 és fénylik a hasamon a napolaj,
 az izzadság,
 meggyűlik a köldökömben,
 és a szőrszálak között.
 Egy eltévedt hangya
 kóvályog a mellbimbóm körül.
 Valaki engem néz,
 azt akarom,
 hogy gyönyörködjön bennem,
 kívánjon meg.
 Csak izzadni akarok,
 elolvadni és kiégni,
 szétömleni és elfolyni,
 felszívódni és szétizzadni.
 Érzem a saját bűzömet,
 a kipárolgó keserűséget,
 a testemből kicsorgó mézt.

Vacsora

Ahogy együtt vacsorázunk,
 csak ülök némán veled szemben,
 és elcsodálkozom magamon:
 olyan csendes lettem,
 nem szólok hozzád, nem mesélek.
 Az étteremben a zsivalyt hallgatjuk,
 összerosódó beszélgetések mögött
 tényérok csörömpölését.
 Mikor koccintunk, egymás szemébe nézünk,
 megszokásból.
 Miért nem hiányoznak a szavak?
 Miért nem gerjeszt egy beszélgetés, egy vita?
 Nincs mit mondanom,
 mert unom a hangodat,
 unom a gondolataidat,
 meguntalak. És magamat is unom.
 Csak ülünk némán. Rendelek még egy bort.
 Lábunk összeér az asztal alatt,
 és tudom, hogy este nagyon meg foglak baszni.

Szénási Miklós

Lakberendezők
kézikönyve

A hall mennyezetéhez közel
 az ikonfestőket idéző kék
 zománcos fénye fogja keretbe
 a bútorokat. Ez is lehetséges
 változat, kimondani azonban
 kár volna talán, hogy végső,
 és nem csiszolnak rajta még sokat.

Fenyő ágykeret, ívén selyem-
 fényű lakk, kézzel szabott, de
 géppel varrt huzat, ugrásoktól
 roskadó rugózat. A zöld és sárga
 végéről lógó spárga elhagyott
 nyaralót idéz, mólót, strandokat.
 Nézem a vörösre száradt hangokat,

hogy görgeti a szobát időnként el-
 árasztó huzat. S ablak, faltól
 falig, engedi, hogy lássam, odaát
 park van, víz szivárog felfelé
 a fákban, s a felhőzet néha fel-
 szakad: csatárokat alakító kisfiúk
 borogatják a futball-kapukat.